

Privers suabejoti, ar tikrai pažįstate pačius artimiausius
Karin Slaughter

TARPTAUTINIS BESTSELERIS

VISIŽKAI

EILINĖ

ŠEIMA

MATTIAS EDVARDSSON

baltos lankos

Mattias Edvardsson

Visiškai
eilinė šeima

romanas

Iš švedų kalbos vertė Simona Padvelskytė

baltos lankos

Kai dviračiais mynėm namo, policijos automobiliai tebestovėjo prie mokyklos. Jausmas buvo bjaurus, viskas vyko pernelyg arti. Pasirodo, kūną žaidimų aikštelėje rado viena žvali mama, anksti ryte atėjusi į aikštelę su vaikais. Vien apie tai pagalvojus mane nukrėtė šiurpas.

Kai privažiavome savo kiemą, Ulrika nušoko nuo dviračio ir nuskubėjo prie durų.

– Neketini prirakinti? – šūktelėjau.

– Labai prispyrė, – sumurmėjo ir rankinėje ėmė ieškoti raktų.

Akmenimis grįstu takeliu jos dviratį nuvedžiau prie savo po metaliniu stogeliu. Čia pamačiau, kad pamiršau užkloti grilį, tad nuėjęs iš sandėliuko paėmiau apsauginį uždangalą.

Kai įžengiau į namus, Ulrika stovėjo ant laiptų.

– Stelos vis dar nėra. Skambinau, bet ji nekelia.

– Esu tikras, dirba viršvalandžius, – tariau. – Juk žinai, kad jiems negalima su savimi turėti mobiliųjų.

– Bet juk šiandien šeštadienis. Parduotuvė jau kelios valandos kaip uždaryta.

Apie tai nepagalvojau.

– Tikriausiai kur nors užėjo su kolegėmis. Šį vakarą dar kartą su ja pasikalbėsime. Ji turi išmokti mums pranešti, kur yra.

Apkabinau Ulriką.

– Mane apėmė toks šiurpus jausmas, – tarė ji. – Kai važiom pro visus tuos policininkus. Žmogžudystė? Čia?

– Suprantu. Man irgi baisu.

Mudu įsitaisėme ant sofos, o aš telefone susiradau šviežiausias naujienas ir ėmiau jai garsiai skaityti. Nužudytas vyriškis buvo trisdešimt kelerių vietinis gyventojas. Policija kol kas šykštėjo informacijos apie įvykį, tačiau viename bulvarinių laikraščių radau kaimynystėje gyvenančios moters komentarą. Ji teigė, kad naktį lauke girdėjo barnius ir klyksmus.

– Tokios nelaimės bet kam nenutinka, – tariau, lyg ne Ulrika, o aš būčiau buvęs šios srities specialistas. – Greičiausiai čia įsipainioję alkoholikai arba narkomanai. Arba kriminalinės gaujos.

Ulrika ramiai alsavo man į petį.

Tačiau visa tai sakiau ne tam, kad ją nuraminčiau. Buvau įsitikinęs, kad būtent taip ir yra.

– Ketinu ruošti karbonarą.

Atsistojau ir pakštelėjau į skruostą.

– Jau dabar? Kol kas negalėčiau nė gražgarstės lapelio nuryti.

– *Slow food*. – Nusišypsojau. – Tikras maistas reikalauja laiko, mieloji.

Kai kiaulienos šoninė jau čirškė mano kruopščiai parinktame alyvuogių aliejuje iš Kampanijos, laiptais bildėdama nusileido Ulrika.

– Stela namie pamiršo savo telefoną.

– Ką?

Ji ėmė nerimastingai žingsniuoti pirmyn atgal tarp virtuvės salos ir lango.

– Jis guli ant jos rašomojo stalo.

– Oi. – Tai buvo kritinis momentas gaminant karbonarą, todėl negalėjau paleisti jo iš akių. – Nejau pamiršo?

– Negirdėjai, ką pasakiau? Jis guli ant jos rašomojo stalo! Ulrika kone šaukė.

Aišku, tai, kad Stela nepasiėmė telefono, buvo labai keista, bet nebuvo jokios priežasties šito sureikšminti. Aš toliau intensyviai maišiau savo padažą reguliuodamas viryklės kaitrą.

– Nusispjaut į tuos makaronus, – tarė Ulrika ir truktelėjo mano ranką. – Man rimtai neramu. Mėginau skambinti Aminai, bet ji nekelia.

– Ji juk serga, – priminiau ir tą pačią akimirką supratau, kad padažas bus nevykęs.

Medinį šaukštą tekstelėjau ant stalviršio, o keptuvę nustumiau nuo ugnies.

– Galbūt mobilųjį ji namie paliko sąmoningai, – pridūriau, stengdamasis sutramdyti krūtinėje plintantį nerimą. – Juk žinai, kad vadovė Stelai yra dėl jo priekaištavusi.

Ulrika papurtė galvą.

– Vadovė jai nepriekaištavo. Tai tiesiog buvo bendras raginimas nemaigyti telefono darbe. Nejau iš tiesų manai, kad Stela savo noru namie paliktų telefoną?

Žinoma, tai skambėjo neįtikėtina.

– Ji garantuotai jį tiesiog pamiršo. Neabejoju, ryte labai skubėjo.

– Apskambinsiu jos draugus, – tarė Ulrika. – Šitai jai visiškai nebūdinga.

– Gal dar reikėtų šiek tiek palaukti?

Suvapėjau kažką apie tai, kaip moderniosios technologijos ir šis nuolatinis pasiekiamumas mus išpaikino ir įpratino visada žinoti, kur šiuo metu yra mūsų dukra. Iš tikrųjų nebuvo jokios priežasties jaudintis.

– Esu tikras, netrukus ji įlėks pro duris.

Vis dėlto man vis labiau graužė skrandį. Kai tampi tėvu, daugiau niekada negali atsipalaiduoti.

Ulrikai užlipus girgždančiais laiptais į viršų, pasinaudojau proga ir išmukau į skalbyklą. Paprastai čia viską tvarko Ulrika, kas gal skamba kaip pasenęs namų ruošos darbų pasidalijimas, bet tai nebuvo sąmoningas sprendimas ar mudviejų diskusijos išdava, taip tiesiog natūraliai susiklostė. Virtuvė buvo mano domenas, skalbykla – Ulrikos.

Nepaisydamas to, dabar įslinkau vidun. Ar tai nebuvo paprasčiausias atsitiktinumas? Atidaręs skalbyklės duris ištraukiau drėgnus drabužius. Tamsūs džinsai, kuriuos teko apžiūrėti atidžiau, kad įsitikinčiau, jog jie tikrai Stelos. Juodi berankoviai marškinėliai, kurie taip pat priklausė dukrai. Ir toji balta palaidinė su gėlėta kišene ant krūtinės. Šią vasarą Stela jos praktiškai nenusivilko. Vienoje rankoje laikydamas palaidinę kita ieškojau pakabos. Būtent tada ir pamačiau.

Mėgstamiausia Stelos palaidinė. Dešinė rankovė ir krūtinė nusėtos tamsių dėmių.

Pakėliau akis į lubas ir sukalbėjau tylią maldą. Sykiu žinojau, kad Dievas čia niekuo dėtas.